

ѿ гдмнѧ жѧтвеннагѡ, ѧ възтѧ ѧ многѧй, кѣтрѧ, ѧ мѣсто не ѡбрѣтеса ѧмѧ.“(1) Тока нѣцю ма прави да са чюдѧ: ако краката сѧ вылы отѧ глина, и сѧ са строшили на пепелѧ, тока не е чюдно; нѧ стрѡшената златна глава не трѣваше ли да стане златенѧ пѣсѧкѧ? сребрѧныты гѧрды не трѣваше ли да станѧтѧ сребрѧренѧ пѣсѧкѧ? мѣднѧтѧ коремѧ, мѣдна рѡда? желѣзѧныты кѧкѧ желѣзна рѡда? тѧй трѣкаше; нѧ и златото мѡ, и среброто мѡ, и мѣдѧ-та мѡ, и желѣзото мѡ, сичкѧты все на пепелѧ, какѧ-то глината? Ѣй; тѧй прави смѣрть-та; та сичко изравнюва, все едно ставатѧ на пепелѧ, прѣсть, зема, и прахѧ, толко краката, които сѧ отѧ глина, сирѣчь сиромаситѧ, и ѹбозитѧ; толко кѧкѧты, които сѧ отѧ желѣзо, сирѣчь неблагородныты, и ничтожныты, които нѣмѧтѧ никаква честь въ свѣта; колкото и мѣднѧтѧ коремѧ, сирѣчь младость-та, коѧто е храбра, и силна; колкото сребрѧныты гѧрды, сирѣчь богатитѧ, цю имѧтѧ много пары; колкото оѹе и златната глава, сирѣчь голѣмитѧ князи, славнитѧ, чютовнитѧ които имѧтѧ свѣтовната честь и слава: сичкѧты пепелѧ, сичкѧты равни, и богати, и сиромаси: „вкѡпѣ богѧтѧ, ѧ ѹбѡгѧ.“(2) Глѣдователно бездменѧ е, и на истина е лѡдѧ онзи богатѧ, коѧто, зацюто има много, надѣсѧ да живѣе и много, до гдѣто все едно може да ѹмре и богатѧтѧ, какѧ-то и сиромѧхѧтѧ: „Дѡшѣ! ѧ маши мнѡга влѡга лежѧща на лѣта мнѡга.“(3) Лѣта многа ли възнѣвашь, окаянне! до гдѣто ты не си ѹвѣренѧ, че цю живѣешь нитѧ единѧ день; нѣма ли за тебе болѣсти? нѣма ли ѹбийства? нѣма ли ѹдавленѧ? нѣма ли напрасна смѣрть, и безеройны видове отѧ смѣрть? но азѧ тѡка мыслѧ и дрѡго; видѣ ли онзи златенѧ образѧ голѣмѧтѧ, и высокѧтѧ? кой го строши? единѧ камѧкѧ; нѧ ты видѣ ли рѧката, коѧто го е откѧртила? не; ѡсѣчеса камѧень безѧ рѡкѧ:“ тѧй дохожда единѧ ѹдарѧ отѧ рѧка, коѧто ты не виждашь невидимо, (и не знаешь ако е гнѣвъ Божѧй, или человѣческо нападенѧе, или разоренѧе цѧстно), и строшѧва, и сѧбѧра голѣмѧтѧ онзи князь, богатѧтѧ, дивнѧтѧ, многонапѣстрѧната онаѧ статѡѧ, на коѧто са чюдѧхѧмы, и поклѧнахѧмы ѧ са ныѧ заблѡдженитѧ; „Господи, (за такѧвизи гѡкори Давидѧ кѧмѧ Бога), „образѧтѧ имѧ цю ѹничтожишь:“ и ѹничтожисѧ образѧтѧ, строшисѧ онаѧ статѡѧ на пепелѧ, и пепелѧтѧ го раздѡхѧ вѣтѧрѧтѧ; коѧто цю рѣче: че трѡдове-

[1] Данѧл. гл. 2. [2] Псал. 48. ст. 3. [3] Лук. гл. 12, ст. 19